

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **L. B.**
bytem P.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Kolín, Legerova 148

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2018, č. j. 1034/2020-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 24. 1. 2020, č. j.

MHMP 146915/2020. Uvedeným rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 14. 7. 2019 byl potvrzen.

II. Obsah žaloby

1. V prvním žalobním bodu žalobce namítal nerespektování odvolacích důvodů a ignorování předložených důkazních prostředků. Žalobce k odvolání předložil i rozhodnutí jiného odvolacího správního orgánu, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že je běžnou praxí správních orgánů v rámci odvolacího řízení posuzovat na základě odvolacích námitek i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Totéž dokládají i další rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014. Ačkoli se nejedná o totožný správní orgán, když jde o jiný krajský úřad, dle žalobce by i v takovém případě měla platit zásada legitimního očekávání, dle níž by různé krajské úřady měly postupovat stejně. Žalobce proto nesouhlasil s tezí žalovaného, že žalovaný nemohl posuzovat způsobilost podkladů pro záznam bodů a vycházel výhradně z oznámení od příslušných oddělení policie, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s dotčeným rozhodnutím (pokutovým blokem). K tomu žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018-52.
2. V rámci druhého žalobního bodu žalobce nejprve uvedl důvody, které mají zakládat nezpůsobilost podkladů (pokutových bloků) pro záznam bodů. Soud však konstatuje, že se jedná o námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti (např. sp. zn. 17 A 22/2019, či 5 A 18/2019), protože je níže uvádí ve stručné formě (viz také posouzení důvodnosti žaloby níže). Žalobce též k žalobě přiložil několik pokutových bloků, které mají dokumentovat, jak vypadá vadně/nedostatečně vyplněný pokutový blok; tyto se ovšem žalobce netýkají.
3. Dle žalobce by z rozhodnutí (pokutových bloků) měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době jeho spáchání, a mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Argument žalovaného, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, je dle žalobce nesprávný. Není totiž možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce.
4. Žalobce obecně popsal, kdy není podklad způsobilý pro záznam, a to v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti a v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Akcentoval identifikaci místa a času přestupku, aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje by přitom měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tj. přezkoumatelně.
5. Dále žalobce označil pokutové bloky datem jejich vydání (18. 10. 2018 a 20. 3. 2019), a uvedl k nim námitky, které jsou vždy stejné, obecné a nemají žádnou vazbu na obsah konkrétního pokutového bloku. Žalobce uvádí, že: nebyla dostatečně ověřena totožnost

přestupce – údaje jsou nečitelné, nepřesné, nekompletní; není uvedena doba, čas a místo spáchání přestupku – údaje jsou nečitelné a nekompletní, není uveden celý název obce a ulice; z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, právní kvalifikace je zkratkovitá; není zcela zřetelná výše uložené sankce, tedy zda výše uložené sankce číslem a slovy spolu korespondují, popř. údaj o sankci chybí, nebo není úplný; není přezkoumatelné, zda je uveden podpis oprávněné osoby a místo vydání pokutového bloku; data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou nepřezkoumatelná; není zřetelný podpis přestupce.

6. V případě rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 4. 2017, č. j. MHMP 523221/2017/Čer, ve věci přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, žalobce spatřoval následující nedostatky rozhodnutí: (i) nedostatky v uváděných povinnostech, kdy minimálně porušení § 5 zákona o silničním provozu lze jen těžko dovozovat, neboť k ohrožení majetku či zdraví může dojít i za dodržené ohleduplnosti účastníka; (ii) neprokázání naplnění materiálního aspektu přestupku, neboť přestupkem je jen takové jednání, které ohrožuje alespoň v míře nepatrné zájem společnosti, kdy toto ohrožení není jakkoli podloženo; (iii) není patrné, jakým způsobem mělo dojít ke spáchání přestupku, a i z popisu jednání žalobce není zjevné dostatečné zjištění věci, když žalobce již na místě uváděl skutečnosti, které by mohly zpochybnit jeho odpovědnost za přestupek; (iv) nebylo nařízeno ústní jednání a mohlo tedy dojít k nedostatečnému zjištění věci; (v) nejsou jednoznačně zjištěné pohnutky žalobce vedoucí k přestupkovému jednání; (vi) celé rozhodnutí se jeví jako nepřezkoumatelné, neboť nelze přesně určit místo spáchání přestupku, ani jeho podstatu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Poznamenal, že text předložené žaloby je totožný např. s textem žaloby vedené pod sp. zn. 14 A 192/2019, kde vystupuje jako zástupce účastníka řízení rovněž JUDr. Radek Bechyně, který obdobné námitky uplatňuje i v dalších řízeních.
8. Dále uvedl, že správní orgán, který vede registr řidičů, provedl záznamy na základě oznámení o uložených blokových pokutách, resp. příkazech na místě. Jakékoliv námitky směřující proti pravomocně ukončeným řízením o přestupcích jsou tedy z hlediska záznamu bodů zcela irrelevantní, neboť správní orgán I. stupně, který vede registr řidičů, měl zákonem stanovenou povinnost záznam bodů provést. Správnímu orgánu I. stupně nepřísluší žádná úvaha o tom, zda odpovídající počet bodů zaznamená či nikoli, ale musí pouze provést záznam tak, aby odpovídal oznámením o uložených pokutách nebo rozhodnutí. Způsobitým podkladem pro záznam bodů do karty řidiče není Oznámení o uložení pokuty, nýbrž příslušný pokutový, resp. příkazový blok. K tomu žalovaný poukázal např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 19/2011 - 74. V projednávaném případě žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody či důkazy, které by svědčily pro jeho prospěch.
9. Žalovaný v odvolacím řízení dospěl k závěru, že ze strany správního orgánu I. stupně byly v napadeném rozhodnutí uvedeny všechny přestupky, jichž se žalobce dopustil, a o kterých bylo příslušným orgánem pravomocně rozhodnuto. Zároveň byl uveden počet bodů, který je podle přílohy zákona o silničním provozu za tyto přestupky řidiči zaznamenáván a správním orgánem, který vede registr řidičů, byl zaznamenán odpovídající

počet bodů podle přílohy zákona o silničním provozu. Povinnost zkoumat zákonnost podkladů a dále vyžádat si příslušné pokutové, resp. příkazové bloky nemá ani správní orgán I. stupně, ledaže jsou k tomu dány předpoklady tak, jak jsou uváděny a stanoveny v příslušné judikatuře Nejvyššího správního soudu. Z této judikatury vycházel při rozhodování i žalovaný, přičemž nemá pochybnosti o tom, že Nejvyšší správní soud v obdobných případech předkládá s ohledem na specifika jednotlivých případů zcela jednoznačný postup a určuje jasné požadavky na rozhodování ve věci námitek proti záznamu bodů.

10. Co se týká namítaného nerespektování odvolacích důvodů s tím, že s ohledem na zásadu legitimního očekávání mělo být přihlédnuto k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odkázal žalovaný, na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2018, č. j. 9 A 39/2015 – 29, a rozsudek Nejvyššího správního soudu 26. 4. 2018, sp. zn. 7 As 124/2018.
11. Dále žalovaný uvedl, že zkoumal zejména to, zda námitky uvedené v žalobě jsou s to vyvolat pochybnost o správnosti podkladů pro záznam bodů a vzhledem k tomu, že tyto námitky se shodně opakují i v jiných řízeních, kde vystupuje zástupce pan JUDr. Bechyně, neshledal žádnou pochybnost v doložených podkladech. Dále žalovaný hodnotil jejich přiléhavost a spojitost se skutečnostmi vyplývajících z příslušné spisové dokumentace, stejně jako jejich konkrétnost, jakožto požadavek ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, odůvodňující postup, kdy by mělo být zde předloženým odvolacím, respektive žalobním námitkám (požadavek na „povinnost vyžádat pokutové bloky“) vyhověno, přičemž dospěl k závěru, že hodnocení obsahu pokutových, resp. příkazových bloků nebylo na místě, neboť žalobce svým postupem v řízení nenaplnil požadavky na nutnost jejich vyžádání a založení do spisové dokumentace.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žádná ze stran nevyjádřila s takovým postupem nesouhlas.
14. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky v České republice působí tyto ústřední orgány státní správy, v jejichž čele je člen vlády: Ministerstvo dopravy.
 - Podle § 30 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení) [dále jen „zákon o krajích“] při výkonu přenesené působnosti se orgány kraje řídí
 - a) při vydávání nařízení kraje zákony a jinými právními předpisy,
 - b) v ostatních případech též
 1. usneseními vlády a směrnicemi ústředních správních úřadů; usnesení vlády a směrnice ústředních správních úřadů nemohou ukládat orgánům kraje povinnosti, pokud nejsou stanoveny zákonem;

podmínkou platnosti směrnic ústředních správních úřadů je jejich publikování ve Věstníku vlády pro orgány krajů a orgány obcí;

2. opatřeními příslušných orgánů veřejné správy přijatými při kontrole výkonu přenesené působnosti podle tohoto zákona.

15. Soud neshledal žalobu důvodnou.

16. První žalobní námitku, jejíž podstata spočívá v poukazu žalobce na tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a v tvrzeném porušení zásady legitimního očekávání, neshledal soud oprávněnou. Předně soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný je ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy. Krajský úřad Moravskoslezského kraje je pak pouze orgánem vyššího územního samosprávních celku - kraje (viz § 67 zákona o krajích). Orgány kraje jsou při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízeny podle § 30 zákona o krajích mj. metodické činnosti žalovaného. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný jako nadřízený orgán krajských úřadů v oblasti silniční dopravy nemůže být vázán správní praxí podřízených krajských úřadů. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.

17. Dále soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132. V uvedeném usnesení Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je pouze „*ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů*“. Základním předpokladem podmiňujícím vznik legitimního očekávání tak je setrvalost a jednotnost správní praxe správních orgánů. Žalobce tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na třech rozhodnutích Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z podané žaloby a napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětný krajský úřad a žalovaný v pozici odvolacích orgánů postupovali odlišně, kdy krajský úřad posuzoval způsobnost podkladových záznamů, tj. pokutových bloků, zatímco žalovaný jako podklad k bodovým záznamům hodnotil pouze oznámení o přestupcích. S ohledem na odlišný postup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jako podřízeného orgánu žalovaného, a žalovaného dle názoru soudu žalobci nemohlo legitimní očekávání ani vzniknout.

18. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, tj. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. K výše uvedenému tvrzení soud uvádí, že žalobce v podaném odvolání námitku poukazující na příslušné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nevznnesl a toto rozhodnutí ani k podanému odvolání nepřiložil. Tvrzení žalobce tak nemá oporu v podaném odvolání.

19. K žalobcem předloženým pokutovým blokům týkajícím se jiných přestupců soud uvádí, že je považuje za irelevantní, neboť z nich nelze žádným způsobem dovodit souvislost s projednávaným případem, respektive s podklady použitými pro záznam bodů v registru řidičů v projednávaném případě

20. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud první námitce žalobce nepřisvědčil.

21. Pokud jde o druhou žalobní námitku, soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval

obdobným případem, v němž mj. žalobce zastupoval stejný právní zástupce a ve kterém byly vzneseny obdobné žalobní body jako v projednávaném případě. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval následující: „*Jak uvedl rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35, judikatura Nejvyššího správního soudu je jednotná v názoru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu (viz například rozsudky ze dne 24. října 2013 č. j. 4 As 102/2013 - 38 a ze dne 26. února 2020 č. j. 7 As 432/2018 - 21). Rozsudek ze dne 29. března 2017 č. j. 8 As 186/2016 - 35, na který odkazoval stěžovatel, je v tomto směru ojedinělým rozhodnutím, které konstatuje opačný názor bez jakéhokoli odůvodnění a mimo vlastní rozhodovací důvody (jde tedy o exces, vybočení z jinak ustálené judikatury, shodně srov. citovaný rozsudek č. j. 7 As 432/2018 - 21). Stěžovatel však své rozhodnutí nezaložil pouze na nesprávném názoru, že pokud žalobce nevznese výhrady proti pokutovým blokům v prvostupňovém řízení, nemůže tak již s ohledem na koncentraci řízení učinit ani v odvolání, nýbrž rovněž konstatoval, že žalobcovy námitky jsou typizované a žalobcův zástupce JUDr. Bechyně je uplatňuje neustále dokola bez ohledu na konkrétní případ. Nejvyšší správní soud v tomto směru stěžovateli přisvědčuje a konstatuje, že na základě tohoto důvodu stěžovatelovo zamítavé rozhodnutí o odvolání žalobce ob stojí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011-74, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. listopadu 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34). Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání. Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiózní, jakým zjevně není.“ (zvýraznění provedl zdejší soud).*

22. V projednávaném případě soud neshledal žádný důvod se jakkoliv odchýlit od závěru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44. Rovněž v projednávaném případě žalobce v podané žalobě uplatnil zcela obecné, typizované a neurčité námitky (jednalo se o stejné žalobní body, které byly uplatněny mj. v žalobě, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2019 č. j. 9 A 74/2019-50, který byl zrušen právě rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44). Žalobce jednotlivé pokutové bloky napadal pouze

formálně, když všechny výtky vůči oběma pokutovým blokům jsou zcela totožné. Jinými slovy ani v jednom z uvedených případů sporných pokutových bloků žalobce nereagoval na konkrétní podobu pokutových bloků a případná pochybení správního orgánu nikterak neindividualizoval. Konkrétně například žalobce u jednotlivých pokutových bloků zcela obecně rozporuje zjištění osoby přestupce, avšak ani v jednom z případů neuvádí, jaký údaj na pokutovém bloku je nečitelný nebo jaké údaje nejsou přesně vypsány, případně jaká z možných variant vlastně nastala, zda chybí rodné číslo přestupce nebo datum narození nebo obojí. Obdobně v případě uvedení doby a místa spáchání přestupku. Ani v tomto případě není z podané žaloby zřejmé, proč určení doby spáchání přestupku nebo označení místa považuje žalobce za natolik neurčité, že by nebylo možné dobu nebo místo přestupku jednoznačně identifikovat. Z takto formulovaných námitek tak soudu není ani zřejmé, co konkrétně žalobce jednotlivým pokutovým blokům vytýká. Navíc žalobce v podané žalobě označil za pokutový blok, který by měl soud přezkoumat i pokutový blok ze dne 18. 10. 2018. Pokutový blok ze dne 18. 10. 2018 však nebyl podkladem napadeného a rovněž ani prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené má zdejší soud ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44 za to, že takto formulované námitky nejsou způsobilé vyvolat jakýchkoliv pochyb o podobě a formálních náležitostech sporných pokutových bloků.

23. Dále soud uvádí, že oproti obecným výtkám žalobce vůči pokutovým blokům jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným příslušná oznámení policie o přestupcích, z nichž vyplývají jednoznačné skutkové i právní závěry o tom, že v obou žalobcem zmíněných případech žalobce spáchal dotčené přestupky a v souladu s tím mu do evidenční karty bylo připsán odpovídající počet bodů. Žalobce pak obsah uvedených oznámení nikterak nezpochybnil.
24. Soud rovněž uvádí, že obecné, typizované a neurčité námitky žalobce uplatnil rovněž v podaném odvolání. Ani v případě odvolání tak nebyly námitky žalobce vůči pokutovým blokům nikterak individualizovány, když se námitky žalobce povšechně vztahovaly na všechny pokutové bloky. Rovněž ani podané odvolání tak nebylo způsobilé vzbudit jakýchkoliv pochyb o podobě a formálních náležitostech sporných pokutových bloků. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když si předmětné pokutové bloky nevyžádal, neboť obecné formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
25. Co se týče rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 4. 4. 2017, č. j. MHMP 523221/2017/Čer, soud zdůrazňuje, že v řízení (ať již správním, či soudním), v němž jsou řešeny námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů, není možné přezkoumávat věcnou správnost a zákonnost (vč. skutkového stavu a právní kvalifikace přestupku) podkladových rozhodnutí o spáchaných přestupcích – lze přezkoumávat výhradně způsobilost podkladu pro záznam bodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, a ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16).
26. Ve světle právě uvedeného soud konstatuje, že následující žalobcem uváděné nedostatky předmětného rozhodnutí zpochybňující jeho věcnou správnost a zákonnost, jsou tedy nepřipustné: (i) nedostatky v uváděných povinnostech, kdy minimálně porušení § 5 zákona o silničním provozu lze jen těžko dovozovat, neboť k ohrožení majetku či zdraví může dojít i za dodržené ohleduplnosti účastníka; (ii) neprokázání naplnění materiálního aspektu přestupku, neboť přestupkem je jen takové jednání, které ohrožuje alespoň v míře nepatrné zájem společnosti, kdy toto ohrožení není jakkoli podloženo; (iv) nebylo nařízeno ústní

jednání a mohlo tedy dojít k nedostatečnému zjištění věci; (v) nejsou jednoznačně zjištěné pohnutky žalobce vedoucí k přestupkovému jednání.

27. Zbývající námitky: (iii) není patrné, jakým způsobem mělo dojít ke spáchání přestupku, a i z popisu jednání žalobce není zjevné dostatečné zjištění věci, když žalobce již na místě uváděl skutečnosti, které by mohly zpochybnit jeho odpovědnost za přestupek; (vi) celé rozhodnutí se jeví jako nepřezkoumatelné, neboť nelze přesně určit místo spáchání přestupku, ani jeho podstatu – lze považovat za, byť velmi vágní a obecné, zpochybnění způsobilosti podkladu pro záznam bodů, kterému ovšem soud nemůže přisvědčit. Předmětné rozhodnutí obsahuje řádné vymezení skutku jeho zákonným ustanovením [porušení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu] a popisem (z nevědomé nedbalosti řídil motorové vozidlo bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době po užití jiné návykové látky, kdy mohl být ještě pod vlivem jiné návykové látky) a též jednoznačné určení místa jeho spáchání (Praha 9, ulice Spojovací). Soud tudíž neshledal, že by předmětné rozhodnutí bylo vnitřně nesrozumitelné nebo rozporné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010-105), protože bylo způsobilým podkladem pro záznam bodů.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. prosince 2021

Mgr. Milan Tauber v. r.

předseda senátu